

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **L. T. T. H.,** zastoupené Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem se sídlem Brno, Jakubské nám. 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 238/2004 – 28 ze dne 17. 9. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-891/VL-10-05-2004 ze dne 26. 3. 2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 azylového zákona. Soud vyšel z toho, že skutečnosti, které stěžovatelka uvedla v žalobě, jsou novými skutečnostmi, které stěžovatelka neuvedla v průběhu celého správního řízení, ačkoliv k tomu měla dostatek příležitostí. Stěžovatelka naopak uvedla, že v případě návratu do Vietnamu se ničeho neobává, a o svém dluhu vůbec nehovořila. Vzhledem k tomu, že soud přezkoumává rozhodnutí správních orgánů podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nemohl podle svých slov brát ohled na stěžovatelkou zcela nově uplatněné skutečnosti,

jež se poprvé objevily až v žalobě. Soud navíc poznamenal, že motiv jednání věřitele nemá nic společného s azylově relevantními důvody. Zejména z uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci a že ona sama splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 azylového zákona. Důvodem odchodu stěžovatelky z vlasti bylo podle jejích slov především její politické přesvědčení, které je v rozporu s oficiální vládní politikou její země. Stěžovatelka uvádí, že dlouhodobě sympatizuje s politikou demokratických zemí západní Evropy a odmítá žít v zemi se socialistickým zřízením. Je tudíž přesvědčena, že patří k ohroženým osobám a v případě návratu do vlasti budou její zdraví a život ohroženy. Stěžovatelka rovněž požádala o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, neboť je přesvědčena, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku jsou v jejím případě splněny.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka jako důvod své žádosti o azyl uvedla, že po ukončení střední školy se nedostala na vysokou školu, neboť neudělala přijímací zkoušky, z čehož byla smutná a necítila se dobře. Najít zaměstnání si podle svých slov nezkoušela a přímo se rozhodla odjet do České republiky, aby si zde našla práci a byla tak schopna se sama uživit a osamostatnit se. Česká republika je podle ní krásná země, kde jsou dodržována lidská práva a kde jsou život i lidé lepší. Žádné problémy ve Vietnamu stěžovatelka podle svých slov neměla. Potvrdila rovněž, že vstoupila do azylového řízení rovněž za účelem legalizace pobytu v České republice, kde doposud pobývala nelegálně. Ačkoliv byl stav ochrany lidských práv ve Vietnamu rovněž důvodem jejího odchodu z vlasti, své názory na tuto otázku nikde neuváděla, byly to jen její vlastní myšlenky. Se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi žádné problémy neměla, nikdy nebyla politicky aktivní a nikdy nebyla trestně stíhaná. Žádné jiné než shora uvedené potíže ji k odchodu z vlasti nevedly.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě z pohledu řádně uplatněných důvodů kasační stížnosti, avšak naplnění těchto důvodů nezjistil.

Pokud jde o první námitku stěžovatelky, podle níž měl krajský soud nedostatečně posoudit skutkový stav, pak tato námitka je pro svou nekonkrétnost fakticky nepřezkoumatelná. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud posoudil většinu v žalobě uvedených námitek jako nové skutečnosti, které nebyly ve správním řízení stěžovatelkou uplatněny; jestliže uvedl, že k nim nelze s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě přihlížet, byl jeho postup správný a zákonný. S tím souvisí i skutečnost, že se krajský soud správně vůbec nezabýval otázkou, zda měl být stěžovatelce udělen azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 azylového zákona, resp. humanitární azyl podle § 14 cit. zákona. Jestliže stěžovatelka v žalobě výrok rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyly azyly podle uvedených ustanovení uděleny, nenapadla, nemohl se touto otázkou krajský soud zabývat, neboť ten v souladu s dispoziční zásadou přezkoumává pouze napadené výroky správního rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že důvodem jejího odchodu z vlasti bylo její politické přesvědčení, které je v rozporu s oficiální vládní politikou Vietnamu, dále že sympatizuje s politikou demokratických zemí západní Evropy a odmítá žít v zemi se socialistickým zřízením, pak ani jedna ze skutečností není sama o sobě důvodem pro udělení azylu podle § 12 azylového zákona. Jak totiž stěžovatelka ve správním řízení výslovně uvedla, své politické

názory nikde veřejně neprezentovala, když je chápala jako svoji vlastní záležitost. Stěžovatelka potvrdila, že nikdy neměla žádné potíže se státními orgány ani s nikým jiným ve Vietnamu. Azyl podle § 12 azylového zákona lze však žadateli o azyl udělit pouze tehdy, jestliže je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, resp. jestliže má důvodné obavy z pronásledování pro zastávání politických názorů. Jestliže však stěžovatelka žádným způsobem veřejně neprojevovala své politické názory a nehodlala tak činit ani do budoucna, a jestliže neměla v zemi původu žádné potíže ani se státním aparátem, ani se soukromými osobami, nelze dovodit existenci pronásledování, resp. odůvodněného strachu z tohoto pronásledování ve smyslu § 12 ve spojení s § 2 odst. 6 azylového zákona. Samotný nesouhlas s režimem vládnoucím v zemi původu a naopak sympatie se zeměmi demokratického zřízení, nijak veřejně neprojevované, nejsou důvodem, pro nějž by bylo lze de lege lata udělit azyl. Jestliže stěžovatelka ve správním řízení označila za důvod podání žádosti o udělení azylu shora uvedené skutečnosti, popř. rozčarování z nepřijetí na vysokou školu a snahu o legalizaci pobytu v České republice, bylo podle Nejvyššího správního soudu možno ve lhůtě stanovené v § 16 odst. 2 azylového zákona žádost stěžovatelky odmítnout jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona. Bylo-li tomu tak, tím spíše byly ve správním řízení splněny podmínky pro neudělení azylu podle § 12 téhož zákona. Pokud jde o námitku, že stěžovatelka patří mezi ohrožené osoby a že pro případ návratu hrozí jejímu zdraví, resp. životu nebezpečí, i toto tvrzení zůstalo bez jakékoli další konkretizace, jež by umožnila přezkoumání takové námitky. Stěžovatelka neuvedla, z jakého důvodu patří mezi ohrožené osoby a proč má v případě návratu do vlasti obavy o svůj život. Pokud by stěžovatelka měla na mysli ohrožení své osoby v důsledku dluhu, který má, tak, jak to uvedla v žalobě, pak Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že se jedná o skutečnost, kterou stěžovatelka ve správním řízení vůbec neuvedla, a soud, který je při svém rozhodování vázán skutkovým stavem, který tu byl v době rozhodování, k takovému tvrzení přihlížet nemůže.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud důvodnost námitek obsažených v kasační stížnosti stěžovatelky, a proto tuto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k dikci § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. října 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu